

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **J. T.**, zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Rydlovou, se sídlem Korunní 810/104, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2022, č. j. OSH 486/22 - 3/67.1/22176/St KULK 56805/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 3. 2023, č. j. 73 A 18/2022 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Liberec ze dne 31. 3. 2022, č. j. CJ MML 075234/22 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. Žalobce se měl přestupku dopustit tím, že při jízdě na motocyklu dne 3. 9. 2020 opakovaně nerespektoval dopravní značení včetně zákazu předjíždění.

[2] Za spáchání přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 500 Kč, správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. Svoji argumentaci založil na tvrzení, že motocykl ve skutečnosti řídil jeho bratr D. T., který dne 31. 3. 2021 tragicky zemřel při dopravní nehodě. Žalobce tuto zásadní námitku, již zcela změnil dosavadní způsob obrany, poprvé vznesl až při ústním jednání dne 26. 10. 2021, tedy v době, kdy Magistrát města Liberec, odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodoval ve věci již potřetí (nejprve byl na základě žalobcem podaného odporu zrušen příkaz správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 10. 2020, následně žalovaný vyhověl odvolání žalobce a zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 5. 2021, a to s ohledem na to, že správní orgán rozhodl, aniž by akceptoval omluvu žalobce z ústního jednání z důvodu, že jeho termín koliduje s posledním rozloučením se zesnulým bratrem).

[4] Žalovaný prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil a odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 25. 7. 2022, č. j. OSH 486/22-3/67.1/22176/St KULK 56805/2022.

[5] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který žalobu napadeným rozsudkem zamítl. Námitky žalobce v řízení před krajským soudem se příliš neliší od jeho námitek vznášených před správními orgány a námitek uplatňovaných nyní v řízení o kasační stížnosti. Kasační soud je proto zrekapituluje až v následující části.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil.

[7] Stěžovatel trvá na tom, že přestupek ve skutečnosti spáchal jeho bratr D. T. To podle stěžovatele dokládá: 1. fotografie zesnulého bratra, která potvrzuje podobnost obou sourozenců stejně jako skutečnost, že D. T. nosil stejnou bundu, jakou měla osoba zaznamenaná na kamerovém záznamu přestupkového jednání (tuto bundu vlastnil i stěžovatel, ovšem v jiné konfekční velikosti), 2. lékařská zpráva, která potvrzuje, že stěžovatel měl oční vadu (6 dioptrií na dálku) a že bez brýlí by nebyl schopen řídit, přičemž kontaktní čočky stěžovatel podle svého tvrzení není schopen pro diskomfort v očích nosit, a 3. oznámení o přestupku sepsané na místě silniční kontroly a odlišnost obou podpisů na protokolu, z nichž ani jeden není stěžovatelův.

[8] Hodnocením těchto důkazů se podrobněji zabýval krajský soud. Stěžovatel však s hodnocením důkazů nesouhlasí. Krajský soud (stejně jako správní orgány v přestupkovém řízení) nerespektoval zásadu presumpce neviny a z ní vyplývající pravidlo *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného), neboť nekriticky hodnotil skutečnosti svědčící v neprospěch stěžovatele a naopak bez důvodu odmítal nebo zlehčoval skutečnosti namítané stěžovatelem.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a na závěry v něm vyslovené. Ztotožňuje se krajským soudem a zastává názor, že spisovou dokumentací bylo jednoznačně prokázáno, že řidičem motocyklu byl stěžovatel. Žalovaný navrhl, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Kasační stížnost je přípustná.

[11] Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto je v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky,

pokračování

za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1. kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2. kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3. kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4. pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Ve věci stěžovatele však ani jedna z těchto podmínek naplněna není, a kasační stížnost je proto **nepřijatelná**.

[13] Sám stěžovatel předně ani netvrdí, v čem přesah vlastních zájmů spatřuje. Stejně tak nenamítá žádný z typových případů přijatelnosti kasační stížnost tak, jak byly uvedeny ve výše zmíněném usnesení Nejvyššího správního soudu. Veškeré námitky stěžovatele směřují pouze k prokázání skutkového stavu, a to ve stejném rozsahu, v jakém je stěžovatel uplatňoval již v předcházejícím řízení. S těmito námitkami se již podrobně vypořádal krajský soud, přičemž nikterak nevybočil z požadavků dosavadní judikatury kasačního soudu na hodnocení skutkových okolností či k uplatnění zásady *in dubio pro reo*.

[14] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád postupuje správní orgán v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Jinak řečeno, správní orgán je povinen zjistit dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor informací o skutkovém stavu, které nahlíženy jednotlivě i jako celek nemohou vést k jinému závěru. Naopak existuje-li rozumná pochybnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej v souladu se zásadou *in dubio pro reo* za přestupek postihnout (srov. body 18 a 22 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68). Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zjevné, z jakých důkazů a podkladů správní orgán při zjišťování skutečností vycházel a které skutečnosti považoval za zjištěné. K provedení důkazů použil veškeré důkazní prostředky, které byly ke zjištění stavu věci vhodné, včetně důkazů navrhovaných stěžovatelem (fotografie, lékařská zpráva, oznámení o přestupku), a zjistil skutkový stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti. V úvahách krajského soudu, který velmi podrobně zhodnotil všechny důkazy a považoval za dostatečně prokázané, že přestupky spáchal právě stěžovatel, a naopak za vyvrácené jeho tvrzení, že motocykl řídil a byl policejní hlídkou kontrolován jeho bratr (viz bod 17 a násl. napadeného rozsudku), proto nelze spatřovat zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud tak neshledal žádné důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a odmítl ji jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2023

Ivo Pospíšil
předseda senátu